

Sag C-10/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

5. januar 2022

Forelæggende ret:

Tribunale ordinario di Roma (Italien)

Afgørelse af:

5. januar 2022

Sagsøger:

Liberi editori e autori (LEA)

Sagsøgt:

Jamendo SA

DEN ITALIENSKE REPUBLIK

TRIBUNALE ORDINARIO DI ROMA (retten i Rom)

17. AFDELING FOR ERHVERVSRETSLIGE SAGER

[udelades]

har afsagt følgende

**KENDELSE OM PRÆJUDICIEL FORELÆGGELSE ved fremskyndet
procedure**

(artikel 267 TEUF og artikel 105 i Domstolens procesreglement)

i sagen [udelades]

mellem

LEA – LIBERI EDITORI E AUTORI [udelades]

Sagsøger

og

JAMENDO SA [udelades] med hjemsted i [Luxembourg] [udelades]

Sagsøgt

TVISTENS GENSTAND

- 1 LEA er en organisation for kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder, dvs. et af de retssubjekter, som har bemyndigelse til at formidle ophavsrettigheder i Italien i henhold til artikel 180 i lov nr. 633/1941 om ophavsret, og udøver derfor virksomhed som fuldmagtshaver for forvaltning og promovering af medlemmernes ophavsrettigheder samt opkrævning af de respektive indtægter. LEA har direkte og i kraft af repræsentationsaftaler indgået med uafhængige forvaltningsenheder og kollektive forvaltningsorganisationer – også fra lande uden for EU – eneret på forvaltning af ophavsrettigheder tilhørende ca. 39 000 ophavsmænd og forlæggere, herunder mere end 22 000 italienske. For så vidt angår den foreliggende sag omfatter bemyndigelsen også opkrævning og inddrivelse af alle indtægter fra licenser for udsendelse af baggrundsmusik eller musik i butikker, såkaldt muzak.
- 2 JAMENDO er en uafhængig enhed for forvaltning af ophavsrettigheder, der er stiftet efter luxembourgsk ret, har opereret i Italien siden 2004 og er beskæftiget med at formidle kontakt mellem kunstnere og musikelskere i hele verden med det formål at oprette et internationalt uafhængigt musikcommunity. Jamendo Music giver adgang til et bredt katalog med over 700 000 musikstykker, som deles af over 45 000 kunstnere i over 150 lande i verden. Musikstykkerne kan downloades og aflyttes gratis, til privat brug, fra Jamendos websted i overensstemmelse med betingelserne i de anvendte licenser, og en del af det digitale musikkatalog er også tilgængeligt til erhvervsbrug, såfremt rettighedshaverne har givet tilladelse til denne form for brug.
- 3 LEA har for nærværende ret anlagt sag med påstand om, at der skal anordnes forbud mod JAMENDOs virksomhed *ante causam*, og har gjort gældende, at sagsøgtes virksomhed i form af formidling af ophavsrettigheder i Italien er ulovlig,
 - fordi JAMENDO ikke er opført på listen over organer med bemyndigelse til at formidle ophavsrettigheder i Italien,
 - fordi JAMENDO ikke opfylder de specifikke krav i lovdekret nr. 35/2017 (om gennemførelse af direktiv 2014/26/EU om kollektiv forvaltning af ophavsret),
 - fordi JAMENDO ikke har givet telekommunikationsministeriet den i henhold til artikel 8 i ovennævnte lovdekret nr. 35/2017 påkrævede forhåndsmeddelelse om indledning af virksomhed.

LEA har derfor nedlagt påstand om anordning af forbud mod JAMENDOs kommercielle virksomhed i Italien, pålæggelse af en bøde på 20 000 EUR pr. dag ved manglende opfyldelse heraf og offentliggørelse af kendelsen vedrørende forbud på de tre største landsdækkende aviser.

- 4 JAMENDO har givet møde i sagen og påberåbt sig en fortolkning af den italienske lovgivning, som er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2014/26/EU, ifølge hvilken indehavere af ophavsret og beslægtede rettigheder til musikværker efter eget valg kan betro forvaltningen af deres rettigheder enten til en kollektiv forvaltningsorganisation eller til en uafhængig forvaltningsenhed. Direktivet nævner nemlig to særskilte kategorier af retssubjekter, som har bemyndigelse til at udøve virksomhed med forvaltning af ophavsrettigheder, og definerer dem således i artikel 3:

– Ved **kollektiv forvaltningsorganisation** forstås »enhver organisation, som er bemyndiget ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale til at forvalte ophavsret eller ophavsretsbeslægtede rettigheder for mere end én rettighedshaver til kollektiv gavn for disse rettighedshavere som sit eneste eller primære formål, og som opfylder et eller begge af følgende kriterier: i) den er ejet eller kontrolleret af dens medlemmer [;] ii) den er organiseret uden profit for øje«, og

– ved **uafhængig forvaltningsenhed** forstås »enhver organisation, som er bemyndiget ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale til at forvalte ophavsret eller ophavsretsbeslægtede rettigheder for mere end én rettighedshaver til kollektiv gavn for disse rettighedshavere som eneste eller primære formål, og som: i) hverken er ejet eller kontrolleret, direkte eller indirekte, helt eller delvis af rettighedshavere, og (ii) er organiseret med profit for øje«.

- 5 Ifølge JAMENDO har den italienske lovgiver i forbindelse med gennemførelse af de EU-retlige bestemmelser fejlagtigt ikke sikret uafhængige forvaltningsenheder de i direktivet fastsatte rettigheder. Ophavsretslovens artikel 180 – hvis indhold ikke er blevet ændret ved gennemførelsesdekretet – fastsætter fortsat, at kun SIAE og kollektive forvaltningsorganisationer har bemyndigelse til at udøve formidlingsvirksomhed, uden nogen udtrykkelig henvisning til uafhængige forvaltningsenheder. Med andre ord afskærer den nationale lovgivning uafhængige forvaltningsenheder fra at udøve virksomhed i Italien i form af formidling af ophavsrettigheder og pålægger dem således at indgå repræsentationsaftaler med SIAE eller andre kollektive forvaltningsorganisationer, der har sådanne beføjelser.
- 6 JAMENDO har subsidært gjort gældende, at virksomheden ikke vedrører kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder, men direkte forvaltning heraf, og således påberåbt sig 16. betragtning til direktivet, hvorefter de kategorier af retssubjekter (eksempelvis forlæggere eller producenter), som udsteder licenser

for rettigheder, som er blevet overdraget til dem på basis af »individuelt« forhandlede aftaler, ikke skal betragtes som uafhængige forvaltningsenheder.

RELEVANTE BESTEMMELSER

- 7 Direktiv 2014/26/EU tager udgangspunkt i, at »[i] et indre marked uden konkurrenceforvridninger vil beskyttelsen af innovation og intellektuel kreativitet også fremme investeringer i innovative tjenester og produkter« (første betragtning), og at »[k]ollektive forvaltningsorganisationer, som er etableret i Unionen, bør kunne nyde godt af de friheder, som traktaterne sikrer, når de repræsenterer rettighedshavere, som er bosiddende eller etableret i andre medlemsstater, eller udsteder licenser til brugere, som er bosiddende eller etableret i andre medlemsstater« (fjerde betragtning). Idet direktivets artikel 5, stk. 2, gengiver indholdet i Kommissionens henstilling af 18. maj 2005 om grænseoverskridende kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder i tilknytning til lovlige musiktjenester på nettet (EUT af 21.10.2005), og udvider det til at omfatte hele sektoren for ophavsretligt beskyttede værker, bestemmer den: »Rettighedshaverne skal have ret til at give en kollektiv forvaltningsorganisation efter eget valg bemyndigelse til at forvalte rettigheder, kategorier af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser efter eget valg i territoriale områder efter eget valg, uanset nationaliteten, hjemstedet eller etableringsstedet for den kollektive forvaltningsorganisation eller rettighedshaverne.«
- 8 Direktivet nævner to særskilte kategorier af retssubjekter, som har bemyndigelse til at udøve virksomhed med forvaltning af ophavsrettigheder, og definerer dem således (artikel 3): Ved kollektiv forvaltningsorganisation forstås »enhver organisation, som er bemyndiget ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale til at forvalte ophavsret eller ophavsretsbeslægtede rettigheder for mere end én rettighedshaver til kollektiv gavn for disse rettighedshavere som sit eneste eller primære formål, og som opfylder et eller begge af følgende kriterier: i) den er ejet eller kontrolleret af dens medlemmer[;] ii) den er organiseret uden profit for øje«, og ved uafhængig forvaltningsenhed forstås »enhver organisation, som er bemyndiget ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale til at forvalte ophavsret eller ophavsretsbeslægtede rettigheder for mere end én rettighedshaver til kollektiv gavn for disse rettighedshavere som eneste eller primære formål, og som: i) hverken er ejet eller kontrolleret, direkte eller indirekte, helt eller delvis af rettighedshavere, og (ii) er organiseret med profit for øje«.
- 9 I den italienske retsorden reguleres ophavsret først og fremmest gennem legge 22 aprile 1941, n. 633, Protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio (lov nr. 633 af 22.4.1941 om beskyttelse af ophavsret og andre dermed beslægtede rettigheder), offentliggjort i GU nr. 166 af 16. juli 1941, med senere ændringer.

- 10 Ved lovdekret nr. 35 af 15. marts 2017 (»gennemførelsesdekretet«) gennemførte den italienske regering direktiv 2014/26/EU uden at foretage grundlæggende ændringer i ophavsretslovens artikel 180, som i det væsentlige var til hinder for korrekt anvendelse af det omhandlede direktiv i Italien. Società Italiana degli Autori ed Editori (»SIAE«) havde nemlig fortsat monopol på formidling af ophavsrettigheder, og indehavere heraf blev ikke sikret frit valg af den organisation, hvortil vedkommende kunne betro forvaltningen af deres ophavsrettigheder. Henset til betydelig uvished som følge af denne ufuldstændige gennemførelse og i lyset af den traktatbrudssag, som Europa-Kommissionen anlagde mod Italien, ændrede den italienske regering ved Decreto Legge 16 ottobre 2017, n. 148 recante »Disposizioni urgenti in materia fiscale e finanziaria« (lovdekret nr. 148 af 16.10.2017, »Hasteforanstaltninger på det finansielle område og vedrørende uopsættelige krav«) artikel 180 i lov nr. 633/1941 på ny i den forstand, at den eneret, som oprindeligt alene var fastlagt til fordel for SIAE, blev udvidet til at omfatte *»de øvrige i lovdekret nr. 35 af 15. marts 2017 omhandlede kollektive forvaltningsorganisationer«* (og således ikke uafhængige forvaltningsenheder). Den gældende affattelse af ophavsretslovens artikel 180 er følgende: *»[1.] Formidlingsvirksomhed, uanset hvordan den gennemføres, under enhver direkte eller indirekte form for mellemkomst, formidling, bemyndigelse, repræsentation såvel som overførsel med henblik på udøvelse af rettigheder til opførelse, fremførelse, recitation, TV- og radioudsendelse, herunder overføring til almenheden via satellit samt mekanisk og kinematografisk gengivelse af beskyttede værker, er forbeholdt Società italiana degli autori ed editori (SIAE) og de øvrige i lovdekret nr. 35 af 15. marts 2017 omhandlede kollektive forvaltningsorganisationer. [2.] Denne virksomhed udøves med henblik på: 1) at udstede licenser og tilladelser til økonomisk udnyttelse af beskyttede værker på vegne af rettighedshaverne og i deres interesse; 2) at opkræve indtægter fra disse licenser og tilladelser; 3) at fordele disse indtægter blandt rettighedshaverne. [3.] Società italiana degli autori ed editori (SIAE) udøver endvidere virksomhed i henhold til forordningens bestemmelser i de lande, hvor sammenslutningen har en organiseret repræsentation. [4.] Denne eksklusive beføjelse berører ikke retten for ophavsmanden, dennes efterfølgere eller de personer, som indtræder i dennes rettigheder, til direkte at udøve deres rettigheder i henhold til denne lov.«*

BEGRUNDELSE FOR FORELÆGGELSEN

- 11 Det står tilstrækkeligt klart, at JAMENDO i Italien udøver virksomhed i form af formidling af ophavsretligt beskyttede værker. Ifølge de af Jamendo anvendte General Terms of Use kan enhver kunstner offentliggøre et eller flere af sine musikværker (både stykker og albummer) på den af Jamendo tilvejebragte platform, idet kunstneren opretter en kunstnerkonto og offentliggør sine værker på Jamendos platform ved direkte at klikke på funktionen »upload your music«. I forbindelse med upload vælger kunstneren for hvert uploadet værk den type af Creative Commons-licens, som vedkommende vil anvende, således at kunstneren for hvert værk beslutter de rettigheder, som platformens brugere (dvs. de personer, der gør brug af Jamendos tjenesteydelser) kan drage fordel af. Når kunstneren har

uploadet sin musik på portalen, kan vedkommende endvidere beslutte også at tilmelde sig tjenesteydelsen Jamendo Licensing på den digitale platform ved at indgå aftalen om spredning. Efter anmeldelsen kan kunstneren (manuelt) føje et eller flere værker til tjenesteydelsen Jamendo Licensing og bestemme, om vedkommende vil deltage i de tilgængelige kommercielle programmer »In-Store Program« (licens til muzak [udelades]) og »Catalog Program« (licens til synkronisering af musik med audiovisuelt indhold eller til andre multimedieprojekter). Når rettighedshaverne indgår aftalen om spredning, forsikrer de Jamendo om ikke at være medlemmer af noget forvaltningsselskab eller have aftalemæssige bånd med organisationer af denne slags eller andre private virksomheder (herunder radio- og tv-selskaber, spredningsplatforme, producenter eller brands), som hindrer dem i at bruge programmet Jamendo Licensing globalt, og således om at vælge forvaltning af deres ophavsrettigheder i eget regi. Inden for rammerne af Jamendos In-Store Program tilføjes en tilmeldt kunstners værker i Jamendos afspilningslister – i øjeblikket 27 – hvorfra de spredes som muzak (»afspilningslisterne«).

- 12 Sagsøgte virksomhed synes ikke umiddelbart at kunne kvalificeres som direkte forvaltning, fordi JAMENDO ifølge egne oplysninger udsteder licenser og underlicenser, opkræver indtægter på grundlag af antallet af anvendelser af værket og tilbageholder et vederlag svarende til en procentdel af det opkrævede beløb; endvidere er de aftaler, som JAMENDO tilbyder medlemmerne, tilsyneladende ikke individuelt forhandlede; valget mellem de standardtilslutningsaftaler, som JAMENDO har udarbejdet for medlemmerne i form af forskellige grader af aftaletrin og forvaltning af ophavsrettigheder, ændrer ikke ved, at aftalen har karakter af tilslutning, hvilket er til hinder for at antage, at hver enkelt aftale er individuelt forhandlet.
- 13 I øvrigt hævder JAMENDO selv ordret at forvalte »en teknologisk platform (tilgængelig på internettet på adressen www.jamendo.com), som sigter mod globalt at sprede og udstede licenser til musikværker tilhørende uafhængige ophavsmænd/kunstnere«.
- 14 Det er mellem sagens parter ubestridt, at LEA derimod svarer til den lovmæssige definition af kollektiv forvaltningsorganisation.
- 15 Endvidere er det mellem sagens parter ubestridt og klart for retten, at JAMENDO ikke er opført på den liste over bemyndigede forvaltningsselskaber, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, i Bilag A til beslutning nr. 396/17/CONS. Sagsøgte må heller ikke anmode om registrering/akkreditering i medfør af bestemmelserne i ophavsretslovens artikel 180.
- 16 Det kan konstateres, at betingelsen om *fumus boni iuris* er opfyldt med henblik på vedtagelse af en foreløbig forholdsregel til fordel for LEA, fordi Jamendos virksomhed fuldstændigt kan sidestilles med LEA's, således at sagsøgte uden at opfylde de lovbestemte krav udøver en virksomhed, som er i direkte konkurrence med sagsøgerens: formidling af ophavsrettigheder i form af kollektiv forvaltning.

- 17 For så vidt angår *periculum in mora* anser nærværende ret ifølge sin faste praksis, at denne fare foreligger *in re ipsa* i tilfælde af krænkelse af intellektuel ejendomsret, og at det omhandlede forbud udgør den foranstaltning, som i størst omfang varetager interesserne for indehaveren af ophavsret og for samfundet, herunder i lyset af de betydelige økonomiske tab for ophavsmænd, som forvoldes ved spredning af piratkopier eller adfærd i strid med de specifikke bestemmelser på området.
- 18 På denne baggrund synes besvarelsen af det af JAMENDO rejste præjudicielle spørgsmål at være afgørende: Den italienske lovgivning udelukker nemlig uafhængige forvaltningsenheder fra kategorien af retssubjekter, som har bemyndigelse til at udøve »formidlingsvirksomhed, uanset hvordan den gennemføres, under enhver direkte eller indirekte form for mellemkomst, formidling, bemyndigelse, repræsentation såvel som overførsel med henblik på udøvelse af rettigheder til opførelse, fremførelse, recitation, TV- og radioudsendelse, herunder overføring til almenheden via satellit samt mekanisk og kinematografisk gengivelse af beskyttede værker«.

DEN FORELÆGGENDE RETS STANDPUNKT

- 19 Den forelæggende ret finder, at spørgsmålet er begrundet. Det er sandt, at et direktiv – som anført af LEA – åbenlyst kan være genstand for en fleksibel gennemførelse i den nationale lovgivning, men det er ligeledes sandt, at der hersker et princip om korrekt og fuldstændig gennemførelse af et direktiv, fordi det er den af EU-lovgiver i sin helhed fastsatte ordning, som kan udfolde den ved EU-retten forfulgte harmoniseringsvirkning. Delvis, ufuldstændig eller ulogisk gennemførelse af et direktiv udgør ifølge Domstolens faste praksis en tilsidesættelse af EU-retten.
- 20 Således skulle den nationale lovgiver i forbindelse med gennemførelse af direktivet sørge for (syvende betragtning til direktivet), at »medlemsstaternes lovgivning om forvaltning af ophavsret og udstedelsen af multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder koordineres med henblik på at opnå en ensartet beskyttelse i hele Unionen. Direktivet bør således have artikel 50, stk. 1, i TEUF som retsgrundlag«. Manglende fastsættelse af regler i den nationale lovgivning vedrørende uafhængige forvaltningsenheders beføjelser og rettigheder eller udelukkelsen af disse enheder fra kategorien af retssubjekter, som har bemyndigelse til at formidle ophavsrettigheder, udgør efter den forelæggende rets opfattelse – selv om den nationale lovgiver har en vis skønsmargen – et umuligt valg, fordi det hindrer retssubjekter etableret i andre medlemsstater såsom JAMENDO, der er stiftet i form af uafhængige forvaltningsenheder, i at udøve en lignende økonomisk virksomhed i Italien. Denne selvmodsigelse genfindes også i den italienske gennemførelseslovgivning, idet gennemførelsesdekretets artikel 4 på den ene side fastsætter, at »[r]ettighedshaverne skal have ret til at give enten en kollektiv forvaltningsorganisation eller en uafhængig forvaltningsenhed efter eget valg bemyndigelse til at forvalte deres rettigheder, kategorier af rettigheder

eller typer af værker og andre frembringelser i territoriale områder efter eget valg, uanset nationaliteten, hjemstedet eller etableringsstedet for den kollektive forvaltningsorganisation, den uafhængige forvaltningsenhed eller rettighedshaverne», hvilket implicit er ensbetydende med, at rettighedshaverne efter eget valg kan betro forvaltningen af deres rettigheder til enten en kollektiv forvaltningsorganisation eller en uafhængig forvaltningsenhed etableret i en EU-medlemsstat, mens det på den anden side i den samme tekst anføres, at bestemmelsen ikke berører »artikel 180 i lov nr. 633 af 22. april 1941 hvad angår virksomhed med formidling af ophavsrettigheder«, hvorefter alene SIAE og kollektive forvaltningsorganisationer må operere i Italien. Selv om den italienske lovgiver fuldstændigt har gennemført direktivets ånd, har den i det væsentlige indført en begrænsning i form af udelukkelse, som er ulogisk og i strid med direktivets principper.

- 21 Den nationale lovgivning, som den følger af gennemførelsesdekretets artikel 4, stk. 2, og den gældende affattelse af ophavsretslovens artikel 180, med de for tilpasning til direktivet nødvendige ændringer, afskærer uafhængige forvaltningsenheder fra at udøve virksomhed i Italien og pålægger dem således at indgå repræsentationsaftaler med SIAE eller andre kollektive forvaltningsorganisationer, mens muligheden for rettighedshavernes direkte forvaltning er uberørt.
- 22 Set i det EU-retlige konkurrencefremmende perspektiv burde direktivets anerkendelse af uafhængige forvaltningsenheder som retssubjekter, som lovligt kan udøve virksomhed med forvaltning og formidling af ophavsret, kræve, at enhver territorial begrænsning af deres virksomhed begrundes specifikt og kan henføres til et af de tilfælde, som udtrykkeligt fastsættes i denne retsorden. Det er i øvrigt velkendt, at i mange EU-medlemsstater er lovbestemte enerettigheder ved formidling af ophavsret så godt som forsvundet, og at – ud over kollektive forvaltningsorganisationer – også uafhængige forvaltningsenheder, herunder uafhængige forvaltningsenheder, der er etableret i andre medlemsstater, må udøve virksomhed.
- 23 Uafhængige forvaltningsenheder er på lige fod med kollektive forvaltningsorganisationer organer med bemyndigelse til at forvalte ophavsrettigheder på vegne af mere end én rettighedshaver til kollektiv gavn for disse rettighedshavere; de strukturelle og funktionelle forskelle mellem disse retssubjekter kan ganske vist have betydning for reguleringen af deres indre funktion og tilsynet med dem, men synes *prima facie* ikke at være relevante hvad angår eventuelle begrænsninger af formidlingsvirksomheden, der strukturelt er den samme, idet den består af indhentning af bemyndigelser og udstedelse af licenser, og under alle omstændigheder skal udøves i rettighedshavernes interesse.
- 24 I de fleste bestemmelser i direktivet betragtes virksomhed med kollektiv forvaltning af rettigheder samlet, således at denne omfatter både indhentning af bemyndigelser fra ophavsmænd og udstedelse af licenser til brugere, således at uafhængige forvaltningsenheders ret til at udøve virksomhed også kan udledes af

15. betragtning til direktivet, som en logisk følge af rettighedshavernes ret til frit at bemyndige også disse retssubjekter (*»Rettighedshavere bør frit kunne betro forvaltningen af deres rettigheder til uafhængige forvaltningsenheder.«*), i overensstemmelse med direktivets konkurrencefremmende udgangspunkt.
- 25 Derfor er *fumus* med henblik på vedtagelse af en foreløbig forholdsregel i høj grad betinget af anvendelsen af en national bestemmelse, som udtrykker et princip, der kan være i strid med den EU-retlige bestemmelse, som skulle gennemføres.
- 26 Det rejste spørgsmål er åbenlyst af EU-retlig betydning, både fordi et helt nationalt marked, i det foreliggende tilfælde det italienske, utvivlsomt udgør en væsentlig del af fællesmarkedet, og fordi tvisten er opstået mellem LEA og et forvaltningsselskab, som lovligt udøver virksomhed i andre EU-medlemsstater og leverer tjenesteydelser i form af forvaltning og formidling af ophavsret til fordel for såvel italienske som udenlandske ophavsmænd.
- 27 Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, skal tvisten løses ved at anvende gennemførelsesdekretets artikel 4, stk. 2, hvorefter rettighedshaverne efter eget valg kan betro forvaltningen af deres rettigheder enten til en kollektiv forvaltningsorganisation eller til en uafhængig forvaltningsenhed, der er stiftet eller etableret i en medlemsstat, men idet der bortses fra henvisningen til ophavsretslovens artikel 180 og den deri fastsatte eneret til fordel for SIAE og de øvrige kollektive forvaltningsorganisationer, og dermed ved anvendelse af den nationale bestemmelse, der er forenelig med direktivet, og ikke ved direkte anvendelse af direktivet.
- 28 Spørgsmålet er relevant i den foreliggende sag, fordi sagsøgeren har påberåbt sig den fortsat bestående ulovlighed af sagsøgtes adfærd som forudsætning for det anmodede forbud og for udvidelse af erstatningskravet til at omfatte også den efterfølgende periode.
- 29 Sammenfattende skal det vurderes, om der skal bortses fra den nationale bestemmelse for at sikre overholdelsen af de EU-retlige bestemmelser om den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 49 TEUF og 56 TEUF) samt direktiv 2014/26/EU, og i denne forbindelse forelægges Domstolen det præjudicielle spørgsmål, som omformuleret nedenfor.
- 30 Tvisten er af hastende karakter som omhandlet i artikel 105 i Domstolens procesreglement, fordi JAMENDO udøver virksomhed inden for en formelt ulovlig ramme, og hvis spørgsmålet besvares benægtende, skal retten som hastesag tage LEA's påstand til følge og anordne forbud.

DET PRÆJUDICIELLE SPØRGSMÅL

»Skal direktiv 2014/26/EU fortolkes således, at det er til hinder for en national lov, hvorefter adgang til markedet for formidling af ophavsrettigheder, eller under alle omstændigheder udstedelse af licenser til brugere, er forbeholdt retssubjekter, der i henhold til dette direktivs definition kan kvalificeres som

kollektive forvaltningsorganisationer, mens retssubjekter, der kan kvalificeres som uafhængige forvaltningsenheder, udelukkes derfra, uanset om de er oprettet i samme medlemsstat eller andre medlemsstater?»

Af disse grunde

bestemmes det, at nærværende kendelse [udelades] straks fremsendes til Domstolens Justitskontor med anmodning om, at sagen undergives den fremskyndede procedure i medfør af artikel 105 i Domstolens procesreglement.

[Udelades]

Rom, den 5. januar 2022

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT